

Τον τελευταίο ενάμιση χρόνο με την ανάδειξη του ΠΑΣΟΚ στην κυβέρνηση και ακόμα πιο εντατικά με την έλευση του ΔΝΤ στην Ελλάδα, βιώνουμε την πιο σκληρή και αντιλαϊκή πολιτική μετά την μεταπολίτευση. Πρόκειται για ένα εκ προμελέτης έγκλημα εις βάρος της ελληνικής κοινωνίας, αφού όλους τους μήνες από την εκλογή του ΠΑΣΟΚ, η προσφυγή στο ΔΝΤ έγινε με μικρά-μικρά βήματα. Ένα χρόνο τώρα με πολλά επικοινωνιακά κόλπα το ΠΑΣΟΚ μαζί με όλους τους συμμάχους του προσπαθούν να μας πείσουν ότι η προσφυγή στο Διεθνές Νομισματικό Ταμείο είναι «η μόνη λύση για τη σωτηρία της χώρας, μια λύση που δεν επιλέγει η "σοσιαλιστική κυβέρνηση" αλλά μας αναγκάζει σε αυτή η Ε.Ε.». Όσο και να θέλει όμως η κυβέρνηση να αποποιηθεί τις ευθύνες της, οι μέχρι τώρα πολιτικές της είναι αυτές που οδήγησαν σε αυτό το οικονομικό αδιέξοδο. Και η πολιτική επιλογή να καταφύγει η χώρα στην άβυσσο του ΔΝΤ εκφράζει με τον καλύτερο τρόπο ότι η κυβέρνηση είναι αποφασισμένη να αντιμετωπίσει την κρίση όχι για την υπεράσπιση των εργαζομένων και της νεολαίας, αλλά για να παγώσει μέσα από αυτή ένα νέο μοντέλο εργαζομένου που θα είναι πιο άμεσα εκμεταλλεύσιμο με λιγότερα δικαιώματα.

Όποιες κοινωνικές αντιτάσεις έχουν εκφραστεί το προηγούμενο διάστημα επιχειρήθηκαν να συκοφαντηθούν και να ποινικοποιηθούν από κυβέρνηση-ΜΜΕ. Για μια ακόμη φορά προσπαθούν να ενεργοποιήσουν το κοινωνικό αυτοματισμό στοχοποιώντας ως «συντεχνίες» τους εργασιακούς κλάδους που αγωνίζονται ενάντια στην ισοπέδωση των δικαιωμάτων τους (γιατροί, φαρμακοποιοί, εργαζόμενοι στα ΜΜΜ) ενώ όσοι αγωνίζονται ενάντια στις ληστρικές συμβάσεις παραχώρησης των διοδίων και όσοι αρνούνται να πληρώσουν τις εξωφρενικές αυξήσεις στα εισιτήρια αντιμετωπίζονται στην καλύτερη ως «τζαπατζήδες» και στην χειρότερη ως εγκληματίες παραβάτες. Επιπλέον, οι απεργιακές κινητοποιήσεις, με κύρια τη μεγαλειώδη και μαζικότατη πορεία στις 23 Φλεβάρη, ημέρα πανελλαδικής απεργίας, που συγκέντρωσε κόσμο ανάλογο με τη πορεία στις 5 Μαΐου, καταπνίγονται από τις δυνάμεις καταστολής: αλόγιστη χρήση δακρυγόνων, ψεκασμοί με χημικά και συνεχιζόμενες προσπάθειες των ΜΑΤ να εξάσσουν τα μπλοκ και να διαλύσουν την πορεία. Η κυβέρνηση επίσης αγνόησε επιδεικτικά για 44 ολόκληρες ημέρες τους 300 εργαζόμενους μετανάστες απεργούς πείνας, που με τον σπουδαίο αγώνα τους διεκδίκησαν το αυτονόητο: μία ίση μεταχείριση όσον αφορά τα εργασιακά τους δικαιώματα. Τέλος, δε θα έπρεπε να παραλειφθεί η βιαιότητα και αγριότητα των -εγκατεστημένων εδώ και δύο μήνες- δυνάμεων καταστολής στη Κερατέα, λόγω των αντιδράσεων των κατοίκων ενάντια στην κατασκευή ΧΥΤΑ στη περιοχή, έργο συμφερόντων γνωστού μεγαλοεργολάβου.

Ανεπίταφο προφανώς δε θα μπορούσε να μείνει το Δημόσιο Πανεπιστήμιο, η μεταρρύθμιση του οποίου κρίνεται αναγκαία για τη διαίωξη του εργασιακού μεσαίωνα που μας ετοιμάζουν. Με την έννοια αυτή, το νομοσχέδιο της Διαμαντοπούλου, μετά και τη τελευταία Σύνοδο Πρυτάνεων στο Ναύπλιο στα μέσα Φεβρουαρίου, συμπυκνώνει τη βούληση της κυβέρνησης για ένα Πανεπιστήμιο υποταγμένο στους νόμους της αγοράς που θα λειτουργεί με επιχειρησιακούς και ανταποδοτικούς όρους.

Οι επιτακτικοί άξονες του νομοσχεδίου είναι:

- **Η οικονομική "αυτοτέλεια" των ιδρυμάτων:** Ουσιαστικά πρόκειται για την κωδικοποίηση της φιλοσοφίας που διαπνέει ολόκληρο το νομοσχέδιο και θέλει το πανεπιστήμιο υποταγμένο στους νόμους της αγοράς διορίζοντας επιχειρηματίες υπεύθυνους για τη διοίκηση και τη διαχείριση των χρηματικών πόρων, αποκόπτοντας το κράτος από την εγγενή υποχρέωσή του να επιδοτεί την παιδεία. Στα πλαίσια της άκριτης περικοπής πόρων οδηγούμαστε στις καρατομημένες φοιτητικές παροχές. Ο φοιτητής καλείται να καλύψει ο ίδιος τα έξοδα για μεταφορές, σίτιση, στέγαση ακόμα και μέσω του περίφημου φοιτητικού δανείου (όπως προτείνεται ξεκάθαρα). Μετακοιλύετε δηλαδή τεχνηέντως το κόστος από την κοινωνία στο άτομο.
- **Εμπορευματοποίηση της διοίκησης:** Επέκταση και συνέχεια του προηγούμενου άξονα. Αποκόπτεται η ακαδημαϊκή διοίκηση από τη διαχείριση των οικονομικών που ξεδιάντροπα ανατίθεται σε managers (Συμβούλιο Διοίκησης). Η ταξική και τεχνοκρατική τους φύση σε συνδυασμό με το καταφανές ίδιον όφελος θα οδηγήει στην οικονομιστική διανομή των πόρων με μόνο γνώμονα την ευμερλία του κεφαλαίου. Φυσικός σύμμαχος τους θα είναι οι εκπρόσωποι του δικομματισμού μιας και πουθενά δεν αναφέρεται ρητά η θεσμοθετημένη εκπροσώπηση του φοιτητικού συλλόγου όπως κερδήθηκε στους αγώνες του Πολυτεχνείου και καθιερώθηκε μεταπολιτευτικά. Συνειρμικά έρχονται εικόνες κουτσουρεμένης αντιπροσώπευσης στη λογική της επιτροπής προπτυχιακών ή και ακόμη ακόμη κατάργηση της συνδιοίκησης.
- **Εισαγωγή σε σχολή και όχι σε τμήμα-εντατικοποίηση των σπουδών:** Καταργείται η έννοια του ισχυρού πτυχίου και των κατοχυρωμένων επαγγελματικών δικαιωμάτων. Η εισαγωγή θα γίνεται στη σχολή και έπειτα μέσω εξετάσεων θα πραγματοποιείται η διαλογή ανά τμήμα. Ο φοιτητής θα επιλέγει μπορούετο μαθημάτων όχι απαραίτητα συναφούς γνωστικού αντικείμενου συγκροτώντας έναν ατομικό φάκελο δεξιοτήτων και ένα απλό άθροισμα πιστωτικών μονάδων. Εκτός από την προφανή διάλυση των συλλογικών συμβάσεων εργασίας, εγείρονται ερωτήματα για το τι είδους επιστημονικές-ανθρώπινες θέλουμε: Διεκπαιρωτές ενός συνεχούς εξεταστικού συστήματος ή χειραφετημένους-κριτικούς ερευνητές; Η εντατικοποίηση αυτή επεκτείνεται και σε πιο ειδικά ζητήματα: συρρίκνωση των εξεταστικών ή ακόμη και

κατάργησή τους, υποχρεωτική ολοκλήρωση της φοίτησης σε ν χρόνια. Όροι δηλαδή που μας θυμίζουν την εκμετάλλευση της εργατικής τάξης και την παραγωγή **υπεραξίας** από αυτήν.

Το Υπουργείο φαίνεται να κάνει έναν **τακτικό ελιγμό**, φέρνοντας στο προσκήνιο τα μέτρα κατά των φοιτητών και αποσύροντας (τουλάχιστον προς το παρόν) το συμβούλιο διοίκησης-manager, που αποτελεί το κύριο λόγο αντίδρασης των καθηγητών και των πρυτάνεων. Όμως σε αυτό το Πανεπιστήμιο Α.Ε. που ετοιμάζουν ακόμα και με την ίδια διοικητική δομή, δεν χωράει η έννοια της συλλογικότητας, της κριτικής σκέψης, των αγωνιστικών διεκδικήσεων και προφανώς του ασύλου ως άσυλο κοινωνικών αγώνων. **Το τέλος του μαζικού και δημοκρατικού Πανεπιστημίου όπως το ξέραμε είναι προ των πυλών.**

Ήδη έχει εφαρμοστεί ένα κομμάτι του «**Πανεπιστημιακού Καλλικράτη**», ένα σύνολο περικοπών που θα οδηγήσει αφενός στο κλείσιμο πολλών τμημάτων και σχολών και συνακόλουθα σε απολύσεις εργαζομένων και μείωση των εισαγόμενων φοιτητών και αφετέρου στην περικοπή πολλών φοιτητικών παροχών. *Ειδικότερα:*

- Πολλά ιδρύματα φέτος, και ειδικά τα ΤΕΙ, **υποχρηματοδοτούνται** (όπως αποτυπώθηκε και στο φετινό προϋπολογισμό με **δαπάνες κάτω του 3% του ΑΕΠ για τη Παιδεία**) και **ουσιαστικά υπολειποφυγούν**.

- Έχει **νομιμοποιηθεί το καθεστώς της ελαστικής εργασίας στα Πανεπιστήμια για μεγάλο κομμάτι καθηγητών, που εργάζονται με το καθεστώς του Π.Δ. 407**, πολλοί από τους οποίους παραμένουν απλήρωτοι υπό το καθεστώς ομηρίας.

- Εφαρμόζεται το **προκλητικό ψαλίδισμα των δωρεάν συγγραμμάτων από εγκύκλιο του Υπ. Παιδείας**. Προβλέπει σχηματικά τον κανόνα **1μάθημα = 1σύγγραμμα = 1διδασκτικό εγχειρίδιο**. Αυτό σημαίνει ότι πλέον οι **φοιτητές θα είναι υποχρεωμένοι να πληρώνουν από την τσέπη τους τα αναγκαία, πέραν του ενός, βιβλία** (πηγαίνει έτσι η λογική της μετακλίσης του κόστους στο φοιτητή ένα βήμα παραπάνω).

Μνημόνιο Νο 4 και έπεται και συνέχεια...

Η επίθεση όμως που δέχεται η ελληνική κοινωνία δεν αφορά μόνο το δημόσιο πανεπιστήμιο αλλά και τη **συρρίκνωση του κοινωνικού κράτους**. Είδαμε όλο το προηγούμενο καιρό ότι η **πολιτική της κυβέρνησης ήταν ξεκάθαρα ενάντια στον εργαζόμενο λαό** με περικοπές μισθών και συντάξεων, κατάργηση 13^{ου} και 14^{ου} μισθού, **αύξηση των ορίων συνταξιοδότησης στα 67 χρόνια**, απελευθέρωση των απολύσεων στον ιδιωτικό τομέα, κατάργηση βαρέων και ανθυγιεινών, αύξηση της άμεσης φορολόγησης στα χαμηλά και μεσαία εισοδήματα και έμμεση φορολόγηση που διαπέρασε όλα τα προϊόντα. Αντίθετα τα κέρδη των μεγάλων κεφαλαιστικών επιχειρήσεων και των τραπεζών έμειναν στο απυρόβλητο. Ειδικότερα η κυβέρνηση μέσω του επικαιροποιημένου Μνημονίου Νο4 και πρόσφατων μέτρων της:

- Αφού **κατάργησε τις κλαδικές συμβάσεις εργασίας**, πράγμα που απέφερε πραγματική μείωση μισθών ως και 30%, η κυβέρνηση επιχειρεί να επιβάλλει τις **ατομικές συμβάσεις εργασίας**, επιθυμώντας οι εργαζόμενοι να μην έχουν καμία συλλογική κατοχύρωση και να δουλεύουν έρμαια στις βουλές των εργοδότην έως και **65 ώρες εβδομαδιαίως**.

- Επιχειρείται με το νέο «Σύμφωνο Σταθερότητας» να **ενταχθούν στα Συντάγματα των χωρών οι πολιτικές λιτότητας (περικοπές μισθών-περιστολές εργασιακών δικαιωμάτων) ως αναγκαία και υποχρεωτικά μέτρα για την αντιμετώπιση των δημοσιονομικών προβλημάτων**.

- Επιβλήθηκε η **αύξηση του ενιαίου εισιτηρίου στις μεταφορές κατά 40%**, παράλληλα με ηχηρές μειώσεις στους μισθούς των εργαζόμενων στα ΜΜΜ, παρά τις συνεχιζόμενες απεργιακές κινητοποιήσεις τους και την ολοένα αυξανόμενη δυναμική του κινήματος «ΔΕΝ ΠΛΗΡΩΝΩ».

Τα παραπάνω φαντάζουν εξωφρενικά και γίνονται ενδεικτικά της ταξικά μονομερούς πολιτικής της κυβέρνησης αν σκεφτούμε ότι: **Τη στιγμή που προκαλύπτεται δηλώνουν ότι στις ελβετικές τράπεζες υπάρχουν ελληνικές καταθέσεις ύψους 500 δις ευρώ, μας λένε ότι δεν υπάρχουν χρήματα και θα πρέπει να εκποιηθεί η δημόσια περιουσία προκειμένου να βρουν 50 δις!** **Τη στιγμή που παγώνουν τις συντάξεις εξοικονομώντας 100 εκατ. ευρώ, μειώνουν τη φορολογία των επιχειρήσεων στο 20% και τους χαρίζουν 320 εκατ. ευρώ!** **Τη στιγμή που οι εφοπλιστές αποδίδουν φόρους μόλις 12 εκ ευρώ, οι μετανάστες αφήνουν για την πράσινη κάρτα 50 εκατ. ευρώ!**

Η ΝΙΚΗ ΤΩΝ ΜΕΤΑΝΑΣΤΩΝ – ΝΙΚΗ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΩΝ

Οι 300 μετανάστες – εργάτες – απεργοί πείνας επιστρέφουν τελικά στα σπίτια τους δικαιωμένοι μετά τη μεγάλη νίκη που είχε ο αγώνας τους. Παρά την μεγάλη και συστηματική προπαγάνδα των ΜΜΕ, παρά την άρση του ασύλου στη Νομική και την απειλή της εισβολής της αστυνομίας, παρά τον άθλιο χώρο που τους παραχωρήθηκε για να συνεχίσουν τον αγώνα τους και τις απάνθρωπες συνθήκες διαβίωσης οι άνθρωποι αυτοί κατάφεραν μετά από 44 μέρες απεργίας πείνας να κατοχυρώσουν το αυτονόητο. Διακινδύνευσαν τη ζωή τους για μια αξιοπρεπή και ανθρώπινη ζωή. Δεν αγωνίστηκαν μόνο για τον εαυτό τους, αλλά για όλους τους μετανάστες με χαρτί ή μη, που τους αξίζει μια ζωή χωρίς εκμετάλλευση, εξευτελισμούς και απελάσεις.

Ο δίκαιος αγώνας τους κατάφερε να υπερνικήσει όλες τις αντιστάσεις και τα εμπόδια που έβαλαν τα συντηρητικά κομμάτια της ελληνικής κοινωνίας (ακροδεξιά, κυρίαρχα media κλπ) καθώς και η ίδια η ελληνική κυβέρνηση. Μια κυβέρνηση που στο πλαίσιο της αντιμεταναστευτικής πολιτικής της ΕΕ και της Ευρώπης-Φρούριο, εξαπολύει πρωτοφανή

επίθεση κατά των μεταναστών και των προσφύγων: Κατασκευάζει τείχος στον Έβρο, κάνει καθημερινά δεκάδες επιχειρήσεις-σκούπα και εκατοντάδες απελάσεις, καταργεί ουσιαστικά το πολιτικό άσυλο, παρουσιάζει τους μετανάστες και τους πρόσφυγες σαν επικίνδυνους εισβολείς. Με την επίθεσή της κατά των μεταναστών θέλει να στρέψει τους ντόπιους εργαζόμενους εναντίον των αλλοδαπών, ώστε να μας διαιρέσει και να μας φοβίσει, να συνεχίσει ανενόχλητη την καταλήστευση της ζωής όλων μας.

Η απεργία πείνας των 300 απεργών πείνας είναι μόνο η αρχή. **Ο αγώνας των ντόπιων και των ξένων εργατών για ίσα δικαιώματα είναι μονόδρομος.** Είναι ένας αγώνας που μας αφορά όλους ανεξαρτήτως χρώματος και φύλου, εθνικότητας και θρησκείας. Η αποξένωση και περιθωριοποίηση κομματιών της κοινωνίας, όπως οι μετανάστες, σηματοδοτεί υποβάθμιση της ίδιας της κοινωνίας. Για αυτό ο αγώνας για την υπεράσπιση των δικαιωμάτων τους αποτελεί υποχρέωση όλων μας. Ήδη η πρώτη **μεγάλη νίκη** ήρθε με την εξάμηνη ανανέωση της άδειας παραμονής για αόριστο χρόνο για τους 300 και με τις εξαγγελίες για 8ετή παραμονή και για μείωση ενσήμων, ως προαπαιτούμενα για τη χορήγηση και ανανέωση της άδειας παραμονής. Εξαγγελίες τις οποίες απαιτούμε να γίνουν νόμος και να μη μείνουν απλά στα χαρτιά.

Η νίκη αυτή μας υπενθυμίζει ότι **το πρόβλημα δεν είναι ούτε οι ίδιοι οι μετανάστες ούτε ο «μεγάλος αριθμός» τους, αλλά εκείνοι που εκμεταλλεύονται την εργασία όλων μας, με πρώτα θύματα τους μετανάστες εργάτες.** Σε μια περίοδο που η κυβέρνηση επιλέγει την πιο σκληρή επίθεση σε δικαιώματα και ελευθερίες αιώνων, όπου το μνημόνιο και τα νέα μέτρα οδηγούν τους εργαζόμενους και τη νεολαία στην εξαθλίωση, οι άνθρωποι αυτοί μας δίδαξαν ότι η ανυπακοή μπορεί να κερδίσει και ότι οι μόνοι χαμένοι αγώνες είναι αυτοί που δεν δίνονται.

ΜΟΝΟ ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ ΜΠΟΡΟΥΜΕ ΝΑ ΝΙΚΗΣΟΥΜΕ ΤΗ ΛΑΙΛΑΠΑ ΠΑΣΟΚ-ΤΡΟΪΚΑ-ΜΝΗΜΟΝΙΟΥ!

Το φοιτητικό κίνημα σε συμπόρευση με το εργατικό χρειάζεται με ξεκάθαρο τρόπο να προβάλει τα αιτήματά του: Παλεύουμε για τη μη κατάθεση του νόμου-πλαίσιο Διαμαντοπούλου, για την ανατροπή της κυβέρνησης και της πολιτικής της, για την ανατροπή του μνημονίου, για την απεμπλοκή μας από τον μηχανισμό του ΔΝΤ. Διεκδικούμε να μην πληρώσουμε εμείς την κρίση τους και να μην φορτωθεί το βάρος του χρέους στις πλάτες των εργαζομένων και της νεολαίας. Η ενότητα των δυνάμεων της Αριστεράς που αντιτίθενται σε εκπαιδευτική και εργασιακή αποδιάρθρωση είναι αναγκαία συνθήκη για την επιτυχία του αγώνα μας. Όλες οι δυνάμεις που προώθησαν το κίνημα όλο το προηγούμενο διάστημα, μαζί με τους ανέταχτους φοιτητές και τους εργαζόμενους στα πανεπιστήμια οφείλουν να συγκροτήσουν, άμεσα μέσα από τις συλλογικές τους διαδικασίες ένα ενωτικό, μαζικό, πανεκπαιδευτικό κίνημα που θα μπορέσει αφενός να τσακίσει το νέο νομοσχέδιο και αφετέρου να λειτουργήσει ως πυροδότης ευρύτερων κοινωνικών αντιδράσεων, μπροστά στην ισοπέδωση λαϊκών κεκτημένων ολόκληρων αιώνων!

ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΗΝ ΥΠΟΘΗΚΗ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ ΜΑΣ ΑΠΑΝΤΑΜΕ ΜΕ ΜΑΖΙΚΟΥΣ ΚΙ ΕΝΩΤΙΚΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ ΜΕΧΡΙ ΤΗ ΝΙΚΗ

ΑΠΟΦΑΣΙΖΟΥΜΕ:

- Συμμετοχή του συλλόγου στο πανεκπαιδευτικό συλλαλητήριο την **Τετάρτη 23/03/2011**, με προσυγγέντρωση στις 12:30 στα Προπύλαια.
- Κατάληψη της σχολής την **Τετάρτη 23/03**.

